

DE KERSTMAN OP JAVA

DOOR

S. FRANKE

Hij keek eens in zijn almanak,
of hij zich soms vergist had . . .

De kerstman, op zijn grote reis,
kwam ook naar 't land van Java.
In Priok stapte hij aan wal,
aan boord ging hij te Jaffa.

Hij keek eerst wel zijn ogen uit
naar Kerdja en naar Kromo,
naar Chang-Li Hung en Abraham,
Tjaminta en Ardjoeno.

Hij schrok eerst wel, want nergens zag
hij sneeuw in Java's hoofdstad.
Hij keek eens in zijn almanak
of hij zich soms vergist had.

De almanak zei, „wees gerust,
u bent op tijd gekomen,
stoor u maar niet aan 't groene gras,
de bloemen en de bomen.”

„Zo is het,” sprak een wijze palm,
en wuifde met zijn waaier,
„wij groeien en wij bloeien, want
dat wenst de Grote Zaaier.”

Een trotse lelie boog het hoofd
bij deze wijze woorden
en de melattie geurde zoet,
toen zij ze zeggen hoorde.

De bamboe ruiste, „stille toch,
de kerstman is gekomen.”
Toen zwegen alle bloemen en
toen bogen alle bomen.

De slanke klapper neigde 't hoofd,
de baardpalm boog heel statig;
die het kapok draagt was wat stijf,
daarom boog hij slechts matig.

Maar 't hoge, ranke suikerriet
hield even op met groeien
en fluisterde, „gelukkig dat
wij juist nu mogen bloeien.”

En verder, op de heuvelrug,
in uitgestrekte tuinen,
daar wuifden, boven koffiestruik,
de schaduwbomenkruinen.

En lager, in het diepe dal,
daar stond de rijst te bloeien.
„Hoe heerlijk,” fluisterde een aar,
dat hij ons hier ziet groeien.”

Zo ging de kerstman door het land
terwijl hij ieder groette,
die hij op deze schone tocht
door veld en bos ontmoette.

Toen kwam de kleine Bandong aan.
Die moest wat vruchten kopen.
Hij zag den kerstman, zwaarbelaan,
langs Java's wegen lopen.

Hij hurkte bij de pagar neer
en vouwde bei zijn handen.
Die bracht hij naar zijn voorhoofd toe;
dat hoort zo in die landen.

De kerstman zeide, „goedendag,
ik ben van ver gekomen
en heb voor jullie allemaal,
geschenken meegenomen.”

„Het is zo warm en u bent moe”
sprak Bandong, „mag ik vragen . . .
u gaat zo diep gebogen Heer,
mag ik u helpen dragen ?”

De kerstman keek den jongen aan,
— zijn ogen leken sterren —
„mij helpen dragen, zeg je, kind!
't is goed, ik moet nog verre.”

Het bamboe ruiste, „hoort ge het,
Bandong, wil helpen dragen,
wij wisten, dat het zo moet zijn,
dit is de dag der dagen.”

De slanke klapper boog het hoofd,
de baardpalm neigde statig,
die het kapok draagt was wat stijf,
daarom boog hij slechts matig.

„Hierheen, o Heer !” sprak
Bandong zacht,
„de laan in naar de woning,
waar allen reeds verenigd zijn
en wachten op uw koning.”

En op de ruime galerij,
daar zaten Koos en Liesje,
ook vader, moeder, de kebon,
de baboe en klein Wiesje.

Het bamboe ruiste, „stille toch,
de kerstman doet de ronde,
hij kwam van ver, van o zo ver,
maar heeft ons toch gevonden.”

Het bamboe ruiste, „luister dan,
de kerstman is gekomen,
men zegt, men zegt, hij heeft voor elk,
wat kost'lijks meegenomen.”

De kerstman lachte in zijn baard.
Hoor toch het bamboe zingen.
Daar horen blijde lichtjes bij
en blanke schitterdingen.

Hij hing de kerstboom stikkevol
van boven en van onder,
met stralend, fonk'lend schittergoed;
het leek een sprookjeswonder.

En met de toorts, die hem de zon,
eens, oudtijds had geschonken,
beroerde hij de kaarsen tot
ze in volle luister blonken.

Het bamboe ruiste, „stille toch,
de kerstman is gekomen,
men zegt, hij heeft voor iedereen,
een lichtje meegenomen.”

De trotse lelie boog het hoofd
bij deze schone woorden
en de melatie geurde zoet
toen zij het zeggen hoorde.

En vader, moeder, de kebon,
ook baboe, Koos en Liesje,
heetten den kerstman wellekom ;
een kus kreeg hij van Wiesje.

En toen hij weer vertrokken was
naar verre, vreemde landen
dacht iedereen nog lang aan hem
en bleef zijn lichtje branden.